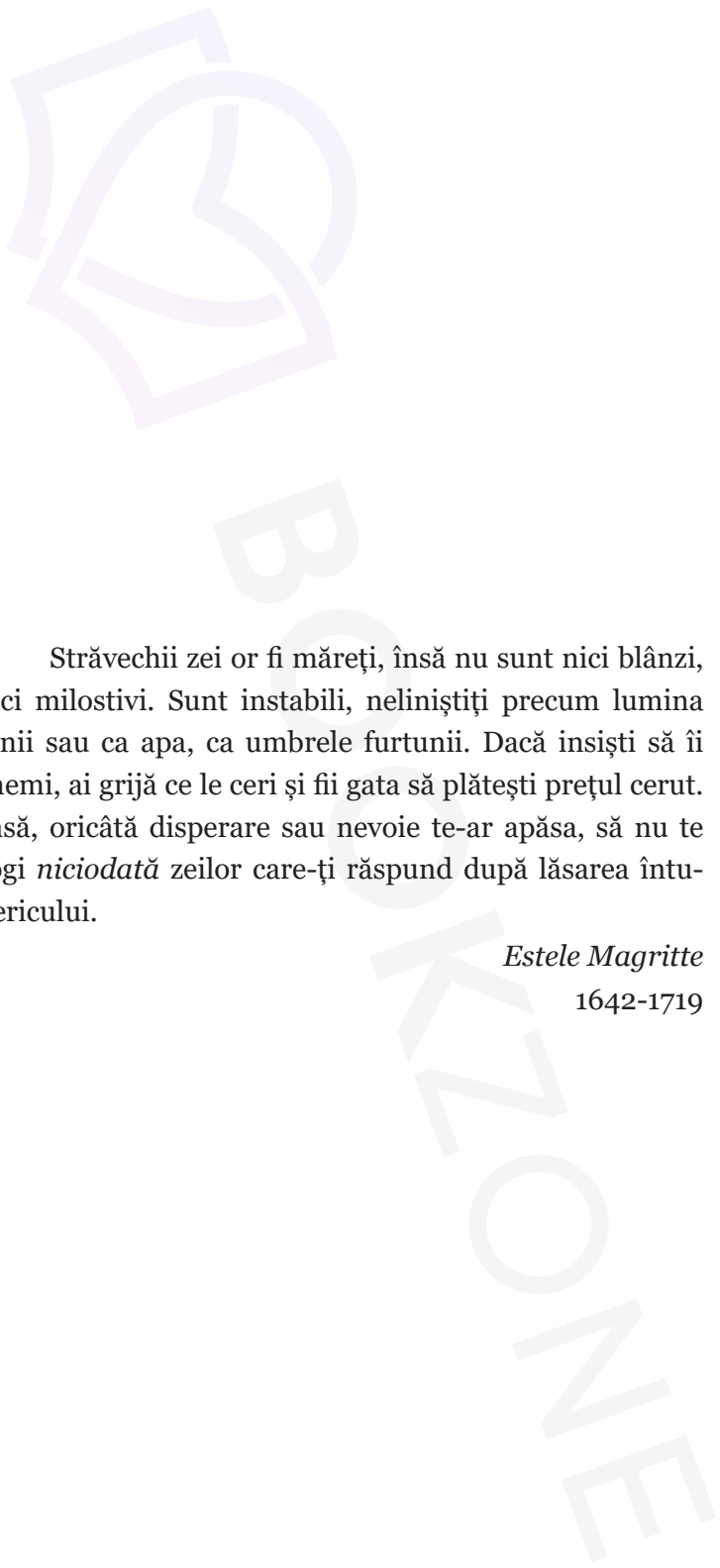

VIATA
INVIZIBILĂ
A LUI
ADDIE
LARUE

V. E.
SCHWAB

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Străvechii zei or fi măreți, însă nu sunt nici blânzi, nici milostivi. Sunt instabili, neliniștiți precum lumina lunii sau ca apa, ca umbrele furtunii. Dacă insiști să îi chemi, ai grijă ce le ceri și fii gata să plătești prețul cerut. Însă, oricâtă disperare sau nevoie te-ar apăsa, să nu te rogi *niciodată* zeilor care-ți răspund după lăsarea întunericului.

Estele Magritte

1642-1719

Villon-sur-Sarthe, Franța

29 iulie 1714

O fată fuge să își salveze viața.

Aerul verii o arde, dar nu se văd nici torțe, nici mulțimi furibunde, ci doar felinarele petrecerii de nuntă, la distanță, lucirea roșatică a soarelui care agonizează în zare, crapă și se răspândește peste dealuri, iar fata fuge, cu fustele încâlcindu-se în iarbă, fuge spre pădure, încercând să ajungă înaintea luminii muribunde.

Voci purtate de vânt îi strigă numele.

Adeline? Adeline? Adeline!

Umbra ei se întinde înainte – prea lungă, cu margini deja neclare – și floricele mici și albe i se rostogolesc din păr, căzând pe pământ ca niște stele. În urma ei se formează o constelație, aproape ca aceea de pe obrazii ei.

Șapte pistrui. Câte unul pentru fiecare iubire pe care o va trăi, așa spunea Estele, când fata era încă mică.

Unul pentru fiecare viață.

Unul pentru fiecare zeu care o veghea.

Acum își râd de ea semnele acelea. Promisiuni și minciuni. N-a avut parte de iubire, nu a dus nicio viață, nu a cunoscut vreun zeu, iar acum nu mai are timp.

Dar nu încetinește și nici nu privește în urmă. Nu vrea să vadă viața care o așteaptă acolo. Nemișcată ca o schiță. Solidă ca mormântul.

Fuge.

PARTEA ÎNȚĂI

**ZEI CARE RĂSPUND
PE ÎNTUNERIC**

OKZONE

Titlu: Revenir¹

Artist: Arlo Miret

Data: 1721-22 A.D².

Mediu: Lemn de frasin, marmură

Locație: Împrumutată de la Musée d'Orsay

Descriere: O serie sculpturală de cinci păsări din lemn, în diverse poziții și stadii dinainte de zbor, montate pe o plintă îngustă din marmură.

Detalii: Având o înclinare deosebită pentru autobiografie, Miret a ținut jurnale care oferă o privire asupra minții și proceselor sale creative. În ceea ce privește inspirația pentru Revenir, Miret atribuie ideea unei figurine găsite pe străzile Parisului în iarna anului 1715. Pasărea din lemn, găsită cu o aripă ruptă, este recreată ca a cincea din secvență (deși intactă), gata să își ia zborul.

Valoare estimată: 175 000 de dolari

---

1 *A reveni*, lb. franceză în original. Titlul ar fi „Revenire” (n. trad.)

2 Din latină: *anno domine* (anul Domnului), după Hristos (n. trad.)

New York City
10 martie 2014

Fata se trezește în patul altcuiva.

Zace perfect nemișcată, încercând să oprească timpul, ca și cum și-ar ține respirația. De parcă, doar prin forța voinței, ar putea împiedica ceasul să ticăie mai departe, pe băiatul de lângă ea să se trezească, de parcă ar putea să păstreze încă vie amintirea nopții petrecute împreună cu el.

Știe, bineînțeles, că nu poate. Știe că el va uita. Toți uită.

Nu este vina lui. Nu este niciodată vina lor.

Băiatul încă doarme, iar ea îi privește umerii, care se ridică și coboară lent, locul în care părul negru i se ondulează la ceafă, cicatricea de pe coaste. Detalii deja memorate.

Îl cheamă Toby.

Noaptea trecută, i-a spus că numele ei este Jess. A mințit, dar numai fiindcă nu își poate spune numele adevărat – unul dintre detaliile mici și răutăcioase, ascunse precum urzicile în iarbă. Ghimpi tăinuți, meniți să înțepe. Ce este o persoană, dacă nu ce lasă în urmă? A învățat să calce printre buruienile țepoase, dar unele răni nu pot fi evitate: amintiri, fotografii, nume.

În ultima lună, a fost Claire, Zoe, Michelle. Dar cu două nopți în urmă, când era Elle, la închiderea unei cafenele cu program până târziu după unul dintre concertele lui, Toby spusese că era îndrăgostit de o fată pe nume Jess, doar că nu o cunoscuse încă.

Așa că acum ea este Jess.

Toby începe să se miște, iar ea simte în piept durerea cunoscută. El se întinde, se întoarce spre ea – dar încă nu se trezește. Fața lui este la câțiva centimetri de a ei. Are buzele întredeschise, dormind, cârlionții negri îi umbresc ochii, genele negre i se conturează pe obraji palizi.

Cândva, întinericul a tachinat-o pe fată, când se plimbau de-a lungul Senei, i-a spus că avea un „gen”, insinuând că mai toți bărbații pe care îi alegea, și chiar și o parte dintre femei, semănau foarte bine *cu el*.

Același păr întunecat, aceiași ochi limpezi, aceleași trăsături sculptate.

Dar nu era cinstit.

În fond, întunericul arăta așa numai din cauza ei. Ea îi dăduse forma aceea, ea alesese cum să îl croiască, în ce formă.

Nu-ți amintești, îi spusese ea atunci, când nu erai decât umbre și fum?

Draga mea, îi răspunsese el cu vocea lui calmă și puternică, eram noaptea însăși.

Acum e dimineață, în alt oraș, în alt secol, lumina soarelui pătrunde prin perdele, iar Toby se foiește iar, ieșind la suprafață din brațele somnului. Iar fata care este – a fost – Jess își ține iar respirația, încercând să își imagineze o versiune a zilei în care el se trezește, o vede și își amintește.

În care zâmbește, o mângâie pe obraz și îi spune „Bună dimineața”.

Dar nu se va întâmpla așa și nu vrea să vadă expresia aceea goală, familiară, nu vrea să-l privească pe băiat încercând să umple golurile în care *ar trebui* să fie amintiri, să fie martoră la cum își adaptează purtarea la o nonșalanță exersată. Fata a văzut de suficiente ori scena aceea, cunoaște procesul pe de rost, așa că alunecă din pat și iese în living, desculță.

Își vede imaginea în oglinda de pe hol și remarcă tot ce observă orișicine: cei șapte pistrii, împrăstiați ca pulberea de stele pe nas și pe obraji.

Constelația ei personală.

Se apleacă și aburește sticla suflând. Își mișcă degetul peste suprafață, încercând să își scrie numele. *A... d...*

Dar numai atât reușește să scrie înainte ca literele să dispară. Nu este vorba despre mediu – nu contează cum ar încerca să-și spună numele, povestea. *A încercat* cu creion, cu cerneală, cu vopsea, cu sânge.

Adeline.

Addie.

LaRue.

N-are rost.

Literele se fărâmițează sau se topesc. Sunetele mor, nerostite.

Degetele îi cad de pe sticlă și ea se întoarce, privind livingul.

Toby este muzician, iar semnele artei sale sunt peste tot.

Instrumentele lui se sprijină de pereți. Pe mese sunt împrăștiate versuri și note – măsuri de melodii pe care și le-a amintit pe jumătate, amestecate între liste de cumpărături și liste „de făcut”. Dar ici și colo este prezentă altă mână: flori pe care a început să le țină pe pervazul bucătăriei, deși nu își amintește de când. Cartea despre Rilke, pe care nu știe când a cumpărat-o. Lucruri care dăinuie, chiar dacă amintirile pier.

Toby se trezește greu, așa că Addie își face un ceai. El nu bea ceai, dar iată-l în dulăpior, într-o cutie de Ceylon, vrac, și într-una cu săculeți de mătase. Relicva unui drum de noapte la magazin, un băiat și o fată plimbându-se printre rafturi, mână în mână, pentru că nu puteau dormi. Pentru că ea nu voia să permită nopții să se încheie. Nu era pregătită să îi dea drumul.

Ia cana, inhalează și i se trezesc amintirile.

Un parc în Londra. O curte interioară la Praga. O ceainărie din Edinburgh.

Trecutul, aruncat ca un cearșaf din mătase, peste prezent.

La New York, dimineața este friguroasă, geamurile sunt aburite de îngheț, așa că ia o pătură de pe spătarul canapelei și își acoperă umerii cu ea. O cutie de chitară ocupă un capăt al canapelei, iar pisica lui Toby, pe celălalt, așa că Addie se așază pe băncuța de la pian.

Pisica – al cărei nume este *tot* Toby („Ca să pot vorbi singur fără să pară ciudat”, îi explicase el) – se uită la ea cum suflă în ceai.

Se întrebă dacă pisica își amintește.

Mâinile i s-au încălzit acum, iar ea pune cana pe pian și împinge capacul claviaturii, își trosnește degetele și începe să cânte, cât mai încet posibil. În dormitor, îl aude pe Toby-omul mișcându-se, și fiecare centimetru din corpul ei, de la schelet la piele, e cuprins de groază.

E cea mai dificilă parte.

Addie ar fi putut pleca – *ar fi trebuit* să plece, să se strecoare afară cât el încă dormea, cât dimineața încă era o prelungire a nopții lor, un moment captiv în chihlimbar. Dar acum e prea târziu, așa că închide ochii și continuă să cânte, își ține capul plecat când îi aude pașii, printre note, își mișcă degetele mai departe când îl simte în cadrul ușii. Va sta acolo, privind scena și încercând să-și amintească de noaptea trecută, cum de s-a putut rătăci, în ce moment cunoscuse o fată și o adusese acasă, dacă băuse prea mult și de ce părea să aibă mintea goală.

Dar ea știe că Toby nu o va întrerupe, câtă vreme cântă, așa că savurează muzica pentru câteva clipe, înainte să-și impună să se oprească, să ridice privirea și să pretindă că nu îi observă nedumerirea.

— Neața, zice ea voioasă, iar accentul ei, cândva de franțuzoaică de la țară, e abia perceptibil.

— Ăăă, bună dimineața, zice el, trecându-și mâna prin buclele negre, și, în apărarea lui, Toby arată ca de obicei – nițel confuz, surprins că vede o fată frumoasă în livingul lui, purtând doar o pereche de chiloți și tricoul lui cu trupa preferată, pe sub pătură.

— Jess, spune ea, oferind numele pe care el nu îl găsește, pentru că nu se află în memoria lui. E OK dacă nu-ți amintești.

Toby roșește și dă Toby-pisica la o parte, trântindu-se pe pernele canapelei.

— Îmi pare rău. Eu nu sunt așa. Nu-s genul ăla de tip.

Ea zâmbește.

— Nici eu nu-s genul ăla de tipă.

Zâmbește și el atunci, o dungă de lumină care-i împrăștie umbrele de pe față. Arată spre pian, iar ea vrea ca el să spună ceva de genul „Nu știam că poți cânta”, dar Toby zice:

— Ești foarte pricepută.

Este. E uimitor câte poți învăța când ai timp.

— Mersi, zice ea trecându-și vârful degetelor peste clape.

Toby se simte agitat și se duce în bucătărie.

— Cafea? întrebă el deschizând dulapurile.

— Am găsit ceai.

Ea începe să cânte altă piesă. Nimic complicat, doar un șir de note. Un început. Găsește melodia, o începe, o lasă să i se scurgă printre degete când Toby apare din nou în cameră cu o cană aburindă în mâini.

— Ce-a fost asta? întrebă el, cu ochii luminându-i-se așa cum se luminează doar ochii artiștilor – scriitori, pictori, muzicieni, toți cei care sunt loviți de inspirație. Mi s-a părut cunoscută.

Ridică din umeri.

— Ai cântat asta pentru mine ieri-seară.

Nu e tocmai o minciună. A cântat-o pentru ea. După ce tot ea i-a arătat-o.

— Serios? Întreabă el încruntându-se. Deja pune jos cana, întinzându-se după un creion și un carnețel de pe masa de alături. Doamne... cred că eram beat.

Scutură din cap când spune asta. Toby nu a fost niciodată unul dintre compozitorii care preferă să lucreze sub influența alcoolului.

— Îți mai amintești? Întreabă el, întorcând pagina.

Ea începe să cânte iar, conducându-l printre note. El nu știe, dar lucrează la cântec de mai multe săptămâni. De fapt, lucrează împreună.

Împreună.

Ea zâmbește ușor în timp ce cântă mai departe. Iată iarba dintre urzici. Un loc sigur în care să calce. Nu își poate lăsa propria amprentă, dar, dacă are grijă, o poate transmite altcuiva. Nimic concret, desigur, dar nici inspirația nu este ceva concret.

Toby a luat acum chitara, și-a sprijinit-o pe genunchi și cântă acordurile, murmurând ca pentru sine. Că e bine, că e diferit, că e *ceva*. Ea nu mai cântă și se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

Melodia se năruie pe corzi când Toby ridică privirea.

— Ce? Dar nici măcar nu te cunosc.

— Tocmai, spune ea, îndreptându-se spre dormitor să își ia hainele.

— Dar *vreau* să te cunosc, zice Toby punând chitara jos și urmărind-o prin apartament.

Acela e momentul când ei nimic nu i se pare just, singurul moment în care simte că valul de frustrare dă să se spargă. Și-a petrecut *săptămâni* întregi cunoscându-l. Iar el a uitat-o în câteva ore.

— Hei, încetișor, îi spune el.

Detestă partea aceea. Nu ar fi trebuit să rămână. Ar fi trebuit să se facă nevăzută și neștiută, dar păstrează mereu speranța aceea iritantă că, de data asta, va fi diferit, că, de data asta, el își va aminti.

Îmi amintesc eu, îi șoptește în tunicul la ureche.

Ea scutură din cap, obligând vocea să se retragă.

— De ce te grăbești? Întreabă Toby. Măcar permite-mi să-ți pregătesc micul dejun.

Dar ea este prea obosită să joace din nou jocul acela, atât de repede, așa că minte, spune că are ceva de făcut. Nu își permite să se

oprească, pentru că, dacă se oprește, știe că nu va avea puterea să o ia de la capăt, iar ciclul va continua, aventura va începe însă dimineața, și nu seara. Dar nu va fi cu nimic mai simplu când se va încheia, iar dacă e să o ia de la capăt, preferă să cunoască pe cineva drăguț într-un bar, și nu să retrăiască dimineața unei aventuri de-o noapte.

La un moment dat, oricum nu contează.

— Jess, stai, spune Toby prinzând-o de mână. Își caută cuvintele, apoi renunță și începe iar. Am un concert în seara asta. Cânt la Alloway. Ar trebui să vii și tu. Este pe...

Ea știe unde e, bineînțeles. Acolo s-au întâlnit prima dată, și a cincea, și a noua. Și, când ea este de acord să se ducă, zâmbetul lui este uluitor. Ca de fiecare dată.

— Promiți? o întreabă.

— Promit.

— Ne vedem acolo, spune el plin de speranță, când ea pășește peste prag.

Ea se întoarce și spune:

— Să nu mă uiți până atunci.

Un obicei vechi. O superstiție. O rugămintă.

Toby clatină din cap.

— Cum aș putea?

Ea zâmbește, de parcă ar fi doar o glumă.

Dar Addie știe, forțându-se să coboare scările, că se întâmplă deja. Știe că, de îndată ce el va închide ușa, ea va dispărea din viața lui.

Martie este o lună foarte capricioasă.

Este cusătura dintre iarnă și primăvară, deși *cusătura* marchează un tiv egal, iar martie este, mai degrabă, o linie aspră de împunsături cusute de o mână nesigură, oscilând sălbatic între rafalele de vânt din ianuarie și verdeța din iunie. Nu știi peste ce dai decât după ce ieși afară.

Estele numea această perioadă „zile neliniștite”, când zeii cu sânge mai cald se trezeau la viață, iar cei mai reci se pregăteau de hibernare. Când visătorilor le veneau cel mai des idei proaste, iar rătăcitorii erau în pericol să se piardă.

Addie fusese mereu predispusă spre ambele.

Are sens să se fi născut pe 10 martie, chiar de-a lungul cusăturii zimțate, deși a trecut multă vreme de când îi plăcea să sărbătorească.

Timp de 23 de ani, a detestat momentul acela și ce însemna el: că se maturiza, îmbătrânea. Apoi, secole la rând, aniversarea a devenit inutilă, mult mai puțin importantă decât noaptea în care și-a cedat sufletul.

La acea dată, moartea și nașterea se contopeau.

Dar tot este ziua ei și merită un cadou.

Se oprește în fața unui butic, reflectându-se fantomatic în vitrină.

Un manechin pozează în mijlocul vitrinei largi, ținând capul ușor înclinat într-o parte, parcă ascultând o melodie intimă. Torsul ei lung este învelit într-un pulover cu dungi late. Poartă o pereche de colanți lucioși, care se pierd în cizme până la genunchi. Addie studiază manechinul și se surprinde imitându-i poziția, înclinând capul. Poate că este ziua potrivită, poate că promisiunea primăverii plutește în aer sau poate doar are chef de ceva nou.

În interior, buticul miroase a lumânări stinse și a haine nepurtate, iar Addie își trece degetele peste bumbac și mătase, înainte să găsească puloverul tricatat, în dungi, care se dovedește a fi din cașmir. Îl aruncă pe braț, alături de colanții asortați. Își cunoaște dimensiunile.

Nu s-au schimbat.

— Salut!

Vânzătoarea voioasă este o fată de vreo 20 de ani, la fel ca Addie, însă una din ele este reală și îmbătrânește, iar cealaltă este o imagine captivă în chihlimbar.

— Vrei să-ți pregătesc o cabină?

— E în regulă, răspunde Addie, luând și o pereche de cizme de pe un raft. Am tot ce-mi trebuie.

O urmează pe fată spre cele trei cabine cu draperii din partea din spate a magazinului.

— Strigă-mă dacă te pot ajuta cu ceva, spune fata și întoarce spatele înainte ca draperia să cadă, iar Addie rămâne singură cu o banchetă capitonată, o oglindă înaltă și propria reflexie.

Își scoate ghetele, apoi geaca, pe care o aruncă pe banchetă. Monedele îi zăngănesc în buzunare când geaca aterizează și ceva cade din ea. Lovește podeaua cu un trosnet surd și se rostogolește prin cabina strâmtă, oprindu-se în plintă.

Este un inel.

Un cerculeț cioplit din lemn cenușiu, ca de frasin. Cunoscut, iubit cândva, acum detestat.

Addie îl privește pentru o clipă. Degetele îi tresar, trădătoare, însă nu se întinde după inel, nu îl ridică. Doar îi întoarce spatele și continuă să se dezbrace. Își pune apoi puloverul, își trage pe ea colanții, își încheie cizmele. Manechinul era mai slab și mai înalt, dar lui Addie îi place cum îi stă... căldura cașmirului, greutatea colanților, îmbrățișarea moale a căptușelii cizmelor.

Scoate etichetele, una după alta, ignorând zerourile.

*Joyeux anniversaire*³, se gândește, privindu-și reflexia. Înclină capul, de parcă ar auzi și ea un cântec intim. Este imaginea unei femei moderne din Manhattan, chiar dacă fața din oglindă a rămas aceeași de secole.

Addie își lasă vechile haine împrăștiate ca o umbră pe podeaua cabinei. Inelul devine un copil pedepsit la colț. Singurul lucru pe care-l ia este geaca.

Este moale, din piele neagră, purtată până aproape să se destrame, genul de haină pentru care oamenii plătesc o avere acum și o numesc

---

3 „La mulți ani!” (în lb. fr. în orig.) (n. trad.)

vintage. E singurul lucru pe care a refuzat să îl lase în urmă și să-l arunce în flăcările din New Orleans, deși mirosul lui se agață încă de ea precum fumul, iar urmele lui sunt acolo pe vecie. Nu îi pasă. Adoră geaca.

Atunci era nouă, acum este distrusă, foarte uzată. Îi amintește de Dorian Gray – timp încapsulat în piele de vacă, nu de om.

Addie iese pe ușa cabinei de probă.

În cealaltă parte a buticului, vânzătoarea tresare, surprinsă să o vadă.

— Se potrivește totul? întreabă ea, prea politicoasă ca să afirme că nu-și amintește să fi lăsat pe cineva în cabină.

Dumnezeu să binecuvânteze serviciile pentru clienți.

Addie clatină din cap cu tristețe.

— Uneori, te mulțumești cu ce ai, spune ea îndreptându-se spre ușă.

Când vânzătoarea va găsi hainele, rămășițele unei fete pe podeaua cabinei, nu își va aminti cui aparțin, iar Addie va fi dispărut deja – din vedere, din minte, din amintire.

Își aruncă geaca pe umăr, ținând-o de guler cu un deget, și pășește în soare.